

## *Arc és maszk: ugyanaz!*

Bódy Gábor emlékében

---

A *bolnap*i nap, a másnap:  
valóságos életet, szerelmet, célt  
nem ad! Csak a képzeletet kényszeríti munkára!  
Mindent *ma, aznap* kell tervezni, tenni,  
befejezni, vagy – ha úgy igaz –: abbahagyni!  
A legszemélyesebb munkánk: a halál! Főfeladat:  
a változatos halálnemek: mind későbbre halasztása!  
S főleg: az öngyilkosság lehetséges késleltetése!  
Kedves *Solness építőmester*, aki belső tériszonyban  
éltél és mégis fölmásztál a templomtorony csúcsára,  
hogy föltűzd a virágkoszorút – s ez sikerült is! –,  
miért zuhantál le, alá a *kőbányába*, ahonnan életedben  
az építenivalókhöz a követ fejtetted?! Persze az olyanok,  
mint te voltál: általában nem virágágyásba szoktak zuhanni.  
Mi lehet eszményibb és egyben erőszakosabb is, porbamenő  
„pályánkon”, az úgynevezett egyszeri és egyéni „életúton”  
annál, hogy megannyi maszkot merészen – s naponta! – levéve:  
arcunkat mutatjuk meg, mint igazi álarcot  
s ezzel anyánk és apánk *arcait* is „tettenérve” –:  
masszív, magabiztos, bár csak lopva-bátor öntudattal  
és önkénnyel nemkülönben, maradunk magunknak is: idegenek!

## *Önarckép, tükrök nélkül*

---

Az arcunk. Az arcunk csak talált maszk,  
amíg nem lesz társunknak arca is,  
amíg az arcunk – az összes arcunk! –  
társunk arcában át- és meg nem változik!

A testünk. A testünk a nem-merészelt meztelenség  
amíg egy viszont-test viszont-meztelenségében  
meg nem jelenik! És ebben a megjelenésben  
– mintha „*második születésben*” – társunk is magára riad!

A magány. Magányunk csak társunk magányában  
mélyülhet el, csak egy másik magány szavaival  
szólalhat meg az a dermedt csend, ami még anyaméhi,  
gyermekkori, kamaszkori és életfogytiglan!

A félelem. Félelmeink kiközösítenek mielőtt még  
hívásával életjelét küldené nekünk a közösség.  
Sajnos mindenki fél. Az egyszál ember is, a sokaság is,  
és a sokaságban rejtőző isteni hősök halálig-nemkülönben!

Miért vekkerre ébredünk reggelenként? Miért nem  
az öröm néma napórája ébreszti fényre az embert?  
Hát a szeretethez nemcsak szeretet kell?  
Ha a szeretethez is kell valami „külvilági”, akkor nem is létezik!

Kétségbeesett önarcképekkel teli „nemzeti” képtárak.  
Tükrökkel teli termek, hálószobák, fürdőszobák,  
elnöki paloták tükörfolyosói, vak üvegtáblák:  
senki nem ismeri fel *másoknak* önmagát!

